

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete

Az ügy száma: Kfv.V.37.385/2024/5.

A tanács tagjai: Dr. Márton Gizella tanácselnök
Dr. Demjén Péter előadó bíró
Dr. Darák Péter bíró
Ságiné dr. Márkus Anett bíró
Dr. Stefancsik Márta bíró

A felperes: felperes1 (cím1)

A felperes jogi képviselője: Gerber Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: jogi képviselő1; cím2)

Az alperes: Balatonfüredi Közös Önkormányzati Hivatal (cím3)

Az alperes jogi képviselője: Sindler Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: jogi képviselő2; cím4)

A per tárgya: üzlet ideiglenes bezáratásával kapcsolatos közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Veszprémi Törvényszék 8.K.701.111/2023/3. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Veszprémi Törvényszék 8.K.701.111/2023/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 190.500 (százkilencvenezer-ötszáz) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket az esedékesség napjáig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal „Bírószági határozatban megállapított eljárási illeték bevételi számla” elnevezésű eljárási illeték beszédési számlájára.

A Kúria tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A Balatonfüred, cím5 szám, helyrajzi szám1 alatti „egyéb1” elnevezésű – alperes által egyéb2 számon nyilvántartásba vett – vendéglátóipari egységet a felperes üzemelteti.

[2] Az alperes a 2021. június 22. napján kelt levelével megkereste a Veszprém Megyei Kormányhivatal Építésügyi és Örökségvédelmi Főosztályát (a továbbiakban: építésügyi hatóság), mivel hivatalból észlelte, hogy a korábbi építésügyi, bontási kötelezés részbeni végrehajtása után megmaradt szerkezetek felhasználásával az ingatlanon ismét fedett és zárt vendégtér alakítottak ki. Az építésügyi hatóság helyszíni ellenőrzést követően, 2021. július 2. napján tájékoztatta az alperest, hogy a megkeresésben hivatkozott, az ingatlanon meglévő, illetve építés alatt álló fedett és zárt vendégtér, az ingatlan-nyilvántartásban fel nem tüntetett építmények, bővítmények, a rendelkezésre álló nyilvántartás szerint építésügyi hatósági engedéllyel nem rendelkeznek.

[3] Az alperes ezt követően ismételten megkereste az építésügyi hatóságot, amely a 2021. július 6. napján kelt tájékoztatásában közölte, hogy a megkeresésben szereplő építménnyel kapcsolatban építésfelügyeleti hatósági ellenőrzést folytatott le. Az utca felől nézve jobb oldali udvaron létesített épület (zárt kialakítású vendégtér) a rendelkezésre álló nyilvántartás szerint építésügyi hatósági engedéllyel nem rendelkezik, annak felépítése építési engedélyhez kötött lett volna. Az építménnyel kapcsolatban építésrendészeti eljárást indított, melynek során a tényállás tisztázása folyamatban van.

[4] Az alperes a 2021. július 7. napján meghozott 5/64-9/2021. számú határozatával (a továbbiakban: alperesi határozat) a „egyéb1” elnevezésű vendéglátóipari egységet az építésügyi hatósági engedély bemutatásáig, de legfeljebb 90 napra ideiglenesen bezáratta.

[5] A határozat indokolása idézte az építésügyi hatóság fenti (2021. július 2-ai és július 6-ai) tájékoztatásaiban foglaltakat és kifejtette, az építésügyi hatóság ezen leveleiből megállapítást nyert, hogy az ingatlanon található építmény, a zárt kialakítású vendégtér építésügyi hatósági engedéllyel nem rendelkezik, ezzel kapcsolatban jelenleg építésrendészeti eljárás van folyamatban, így az építmény a kereskedelmi tevékenységek végzésének feltételeiről szóló 210/2009. (XI. 29.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm.r.) 27. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel a hatályos jogszabályi feltételeknek nem felel meg, a jogsértés orvoslása és a jogszabályi feltételeknek való megfelelés kizárólag az építésügyi hatósági engedély beszerzésével lehetséges.

[6] Az építésügyi hatóság a 2021. október 21. napján kelt VE/51-ETDR/3313-12/2021. számú határozatával arra kötelezte a felperest, mint a Balatonfüred, cím5 szám alatti, helyrajzi szám2 ingatlanon vendéglátás célját szolgáló épület építtetőjét, hogy az ingatlan észak-keleti sarkában álló vendéglátás célját szolgáló fémvázás szerkezetű, sátortetős, ponyvával fedett épületet bontsa el. A határozat indokolása szerint az építésügyi hatóság a 2021. szeptember 16-án lefolytatott helyszíni hatósági ellenőrzés eredményeként megállapította, hogy az ingatlanon megépített 9,9 méter x 10,0 méter alapterületű, fémvázás szerkezetű, sátortetős, ponyvával fedett építmény az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Étv.) 2. §-a, 8., 10., 36. pontjai szerint jellemzően emberi tartózkodás céljára szolgál, kiszolgáló és fogyasztótér rendeltetésű, szerkezeteivel teret zár körül, ezért az épületnek minősül, függetlenül a tetőszerkezetet és az oldalfalakat határoló szerkezetek anyaghasználatától, valamint attól is, hogy azok zárt vagy nyitott állapotban vannak-e. Megállapította, hogy az építésügyi és építésfelügyeleti hatósági eljárásokról és ellenőrzésekről, valamint az építésügyi hatósági szolgáltatásról szóló 312/2012. (XI. 8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Elj.r.) 17. § (1) bekezdése értelmében ennek az épületnek az építésére építésügyi hatósági engedélyt kellett volna kérni, ami azonban nem történt meg.

[7] A felperes a fenti határozattal szemben keresetlevelet terjesztett elő. Ezt követően az építésügyi hatóság a 2022. december 5. napján kelt VE/51-ETDR/769-12/2022. számú határozatával a bontásra kötelező VE/51-ETDR/3313-12/2021. számú határozatát visszavonta. Indokolásában az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 115. §-ára hivatkozott és rögzítette, hogy a keresetben foglaltak és a hivatkozott jogszabályhely alapján döntött a keresettel támadott határozat visszavonásáról.

A kereset és a védírat

[8] A felperes az alperes 5/64-9/2021. számú, a tárgyi vendéglátóipari egység ideiglenes bezáratásáról szóló határozata ellen keresetlevelet terjesztett elő, melyben az alperesi határozat megsemmisítését kérte. Kifejtette, hogy az alperesi határozat sérti a kereskedelemről szóló 2005. évi CXLIV. törvény (a továbbiakban: Kertv.) 9. § (4) bekezdés a) pont aa) alpontját, 2. § 27. pontját, a Korm.r. 27. § (1) bekezdését, valamint az Ákr. 81. § (1) bekezdését és 62. § (1) bekezdését.

[9] Leszögezte, hogy a csatolt térképmásolat szerint az ingatlanon áll egy villaépület és egy gazdasági épület. Mivel ezek feltüntetésre kerültek az ingatlan térképmásolatán, így rendelkeznek építésügyi hatósági engedéllyel. Ezzel összefüggésben a Kúria eseti döntéseire hivatkozva leszögezte, hogy a Kertv. 3. § (6) bekezdés b) pontjának és 2. § 27. pontjának értelmezése során a Kúria is rámutatott arra, hogy a bejelentésköteles tevékenység természetéből is az következik, hogy már a definíció eleve feltételezi: az Étv. szerinti építménynek, vagy épületnek lennie kell annak érdekében, hogy üzletről egyáltalán beszélni lehessen, és az alapján meg lehessen tenni a szolgáltatási tevékenység megkezdésének és folytatásának általános szabályairól szóló 2009. évi LXXVI. törvény 22. § (1) bekezdése szerinti bejelentést. 2014. június 27-én történt a bejelentés, a kezdési dátum pedig 2014. július 8. volt. A 2014. óta működő „egyéb1” nyilvánvalóan azért lett nyilvántartásba véve, mert a térképmásolaton feltüntetett épületben is folytatja a tevékenységét.

[10] Az Ákr. 81. § (1) bekezdése alapján az alperesi határozat nem végrehajtható, továbbá, amit az alperesi határozat zárt kialakítású vendégtérként definiál valójában egy oldalra nyitott sátor, ami nem minősül építménynek. A fedett terasszal kapcsolatban az álláspontja az volt, hogy arra értelemszerűen nem illik az Étv. 2. § 36. pontja szerinti építési tevékenység definíciója, mivel nem épület és nem is építmény. A határozat egyik legfőbb hibája, hogy az alperes nem tárta fel a tényállást és olyan szakkérdésben nyilatkozott, ami nem tartozik a hatáskörébe. Az alperes továbbá nem jelölte meg, hogy melyik hatályos jogszabályi rendelkezésnek nem felel meg az általa üzemeltetett vendéglátóipari egység.

[11] Az alperes a védiratában – határozati indokai fenntartása mellett – a kereset elutasítását kérte.

[12] Előadta, hogy bár keresetében a felperes a Kp. 92. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással kéri az alperesi határozat megsemmisítését, az Ákr. 123. §-a szerinti semmisségi okot nem jelölt meg. A jogellenességet az Ákr. 81. § (1) bekezdése és 62. § (1) bekezdése körében látja azonban azok nem a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. vi i. törvény (a továbbiakban: Kp.) 92. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megsemmisítési okok. Leszögezte, hogy pontosan megjelölte a per tárgyát képező ingatlan azon részét, amely vonatkozásában a fennálló hiányosság a döntést megalapozta. A jelen per tárgyát képező határozat meghozatalát megelőző eljárásban pedig az építésügyi hatóság megállapította, hogy a szóban forgó felépítmény építéshatósági szempontból építménynek minősül és az jogszabálysértő módon építéshatósági engedéllyel nem rendelkezik, ezért jogszerűen alkalmazta a Korm.r. 27. § (1) bekezdésében írt jogkövetkezményeket.

Az elsőfokú ítélet

[13] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy nem ért egyet azzal, hogy az alperesi határozat végrehajthatatlan az építmény beazonosíthatatlansága miatt. E kereseti érvelés kapcsán kifejtette, hogy az alperesi határozat bevezető része egyértelműen megjelöli, hogy mely ingatlanról van szó. Szerepel a határozat indokolásának második bekezdésében az is, hogy „szabálytalan bővítés, fedett terasz”, „fedett és zárt vendégtér”, továbbá, hogy „ingatlanon meglévő, illetve építés alatt álló fedett és zárt épületnek minősülő vendégtér”. Az indokolás [6] bekezdése pedig megjelöli az építmény ingatlanon belüli elhelyezkedését is.

[14] A bíróság rámutatott továbbá, hogy az a felperesi álláspont sem fogadható el, hogy a zárt kialakítású vendégtér nem minősül építménynek. Idézte az Étv. a 2. § 8. pontját és előadta, hogy a 101.K.701.285/2021. számú ügy 2. sorszámú iratai között megtalálható két, a 2021. június 24-ei hatósági helyszíni ellenőrzésen készült fényképfelvételből, a 8.K.700.849/2021/14. sorszámú alperesi beadvány mellékleteit képező fényképfelvételek közül a negyedikből és az ötödikből egyértelműen megállapítható, hogy a szóban forgó létesítmény megfeleltethető az építmény Étv. szerinti kritériumainak, mivel helyhez kötött és a talaj feletti légtér megváltoztatását eredményezte. A helyhez kötöttséget illetően kiemelte, hogy a nyitott satornak a tartó oszlopai csavarral vannak a talajhoz rögzítve a felperesi nyilatkozat szerint és a csavarokkal talajhoz rögzítés helyhez kötöttséget eredményez. E körben idézte a Kúria gyakorlatát (Kfv.III.37.192/2014/6. és Kfv.III.37.322/2013/5.). A fedett, zárt kialakítású vendégtér tehát – lényeges ismérveire tekintettel – építménynek minősül,

emellett az épület kategóriába tartozik. Megfelel ugyanis az Étv. 2. § 10. pontjában szereplő és a Kúria Kfv.VI.37.026/2018/9. számú ítélete indokolásában {[19] bekezdés} foglalt négy feltételből álló követelményeknek. Ez a négy konjunktív feltétel a következő: 1. építménynek kell lennie, 2. jellemzően emberi tartózkodás célját szükséges szolgálnia, 3. szerkezeteivel részben vagy egészben teret, helyiséget, vagy ezek együttesét kell körülzárnia, 4. meghatározott rendeltetés vagy rendeltetéssel összefüggő tevékenység vagy rendszeres munkavégzés, illetve tárolás céljából.

[15] Ami az 1. feltételt illeti, a zárt kialakítású vendégtér építmény volta tényként megállapítható. Az is vitán felül áll, hogy a vendégtér funkciójából, rendeltetéséből adódóan jellemzően emberi tartózkodás célját szolgálja, így a 2. és 4. feltétel is megvalósult. A 3. feltétel vonatkozásában rámutatott, hogy a törvényi definícióból fakadó követelmény csupán az, hogy az épület részben zárjon körül teret, helyiséget, tehát nem szükséges az, hogy minden irányból, illetve oldalról. Ezért aggálytalanul megállapítható e feltétel teljesülése is a fényképfelvételekből, mégpedig a tetőszerkezet révén, amely vízszintesen zárja be a teret.

[16] Hangsúlyozta, hogy az építésügyi hatóság szintén megállapította a VE/51-ETDR/3313-12/2021. számú határozatában, hogy az ingatlanon megépített 9,9 méter x 10,0 méter alapterületű fémvázaz szerkezetű, sátozott ponyvával fedett építmény az Étv. 2. §-a alapján jellemzően emberi tartózkodás céljára szolgál, mely szerkezeteivel teret zár körül, ezért az épületnek minősül. Tény, hogy az építésügyi hatóság ezen határozatát utóbb visszavonta, de ez a visszavonó határozat indokolása azonban kizárólag az Ákr. 115. §-ára, mint a döntés jogszabályi alapjára utal, ezért abból nem vonható le olyan következtetés, hogy a korábbi, a zárt kialakítású vendégtér épületnek minősítő álláspontját a hatóság visszavonta volna.

[17] Kifejtette, hogy az, hogy a per tárgyát képező létesítmény építménynek, ezen belül épületnek minősül-e, nem tekinthető szakkérdésnek, mert az Étv. 2. § fogalommeghatározásai egyértelműen megjelenítik a jogalkotói akaratot, amelynek értelmezése nem szakértői, hanem bírósági feladat (Kfv.II.37.270/2017/4.).

[18] Annak sincs érdemi jelentősége, hogy az alperes döntésével nem várta be az építésrendészeti eljárás jogerős befejezését. Erre vonatkozó kifejezett előírást a Korm.r. és más jogszabály sem tartalmaz. Az alperesnek továbbá rendelkezésére állt az építésügyi hatóság két, megkeresésre adott válasza, amelyeket a határozat indokolásában idézett is, e két válasz pedig azonosan tartalmazta, hogy a fedett és zárt vendégtér építésügyi hatósági engedéllyel nem rendelkezik.

[19] Az Ákr. 81. § (1) bekezdésének megsértését kifogásoló kereseti érveléssel összefüggésben leszögezte, hogy az építésügyi hatósági engedély hiányának jogellenességét megalapozó jogszabályhelyet, vagyis az Elj.r. 17. § (1) bekezdését az alperes valóban nem tüntette fel, azonban ez önmagában nem teszi jogsértővé az alperesi határozatot, mivel az egyértelműen szerepel benne, hogy az üzletként szolgáló épület esetében azért alkalmazandó a Korm.r. 27. § (1) bekezdése, mert az nem rendelkezik építésügyi hatósági engedéllyel.

[20] Végül pedig megállapította, hogy alperes a fokozatosság elvét sem sértette meg, mivel a Korm.r. irányadó 27. § (1) bekezdése a legfeljebb 90 napra történő ideiglenes bezáratásnál enyhébb szankciót nem tesz lehetővé.

A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem

[21] A felperes a jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet megváltoztatását és az alperes 5/64-9/2021 szám alatti határozatának megsemmisítését vagy hatályon kívül helyezését kérte. Felülvizsgálati érvei szerint – a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpont szerinti befogadási okhoz felhozva – az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható szabályszegést követett el, amikor ítéletében meg sem említette, hogy az eljárást a Veszprém Vármegyei Kormányhivatal VE/51-ETDR/3313-12/2021 számú határozata ellen indított közigazgatási per befejezéséig felfüggesztette, majd a döntés meghozatalát követően azt valójában nem vette figyelembe. A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpont szerinti befogadási okokhoz felhozva arra hivatkozott, hogy az Ákr. 81. § (1) bekezdése körében kötelezettség annak megjelölése, hogy melyik jogszabályhelyre alapozza a döntését a hatóság.

[22] A felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pont szerinti befogadási okhoz hivatkozott egyrészt a Kúria Kfv.III.37.292/2015/4. számú ítéletére, amelynek elvi tartalma szerint a vendéglátói egység ideiglenes bezáratásának elrendelése jogszerűségi felülvizsgálata csak akkor végezhető el, ha a hatóság a határozatában részletes indokát adja ezen döntésének, jogszabályi előírásokkal alátámasztva. Szerinte az eltérés jelen esetben a Kúria döntésétől abban áll, hogy az alperes a jogszabályi előírásokkal való alátámasztást elmulasztotta. Kifejtette, hogy a határozat csak a Komr.r. 27. § (1) bekezdésére, a Kertv. 9. § (4) bekezdés a) pontjára hivatkozott és a bíróság megállapításával szemben nem tüntette fel az Elj.r. 17. § (1) bekezdését, mely nem is adekvát jogszabályi hivatkozás, az adekvát hivatkozás az Étv. 44. § (4) bekezdés lehetett volna. A több mint 10 éve használt építmények jogszerűen használhatók, ha az építési engedély nem is áll rendelkezésre. Kereskedelmi ügynek nem lehet tárgya, hogy valami szabályosan épült-e meg.

[23] Másrészt arra hivatkozott, hogy a Kúria Kfv.VI.37.026/2018/9. számú precedensképes határozata [21] bekezdésében foglaltakkal ellentétesen értelmezte az elsőfokú bíróság azt a kitélt, hogy mit jelent az, amikor valami a szerkezeteivel részben teret zár körül. A precedenshatározattól eltérően – ahol a tetővel ellátott és egy oldalról zárt, faszerkezetű építményről volt szó –, jelen esetben csak tetővel lefedett terasz van, amely a teret nem zárja körbe, az csak árnyékoló. A teraszrész oldalainak le nem zártsága az ítéletben foglaltaktól {[30], [33], [35] és [42] bekezdés} eltérően nem képezhet zárt kialakítású vendégteret, ekként az Ákr. 62. § (1) bekezdése sérült, mert a tényállás nem került kellően felderítésre, ami kihat az terasz megítélésére, építményként és épületként való minősítésére.

[24] Téves a jogerős ítélet [45] bekezdésben foglalt kijelentés, miszerint a visszavonó határozat indokolásából nem vonható le következtetés arra, hogy az építésügyi hatóság a korábbi, zárt kialakítású vendégteret épületnek minősítő határozati megállapítását felülbírált volna, hiszen a keresetlevélben foglaltak alapján vonta vissza a határozatát a kormányhivatal, az pedig tartalmazta, hogy a fedett terasz nem épület.

[25] A jogerős ítélet egy szakkérdésből csinált jogkérdést, amikor elfogadta azt az alperesi érvelést, hogy az építésügyi hatósági engedély hiánya és a kapcsolatos építésrendészeti eljárás ténye megalapozza a határozatot. Egyrészt a kormányhivatal a határozat meghozatalakor még nem is tisztázta a tényállást, másrészt nem adta annak semmilyen indokát sem, miért volna szükség építésügyi hatósági engedélyre, harmadrészt, pedig köztudomású, hogy az időmúlás bizonyos építmények vonatkozásában azok meglétét irreverzibilisekké tesz. Ezért nem igaz az ítélet állítása {[8] bekezdés}, mely szerint az alperes megállapította volna, hogy a jogsértés orvoslása és a jogszabályi feltételeknek való megfelelés kizárólag építésügyi hatósági engedély beszerzésével lehetséges. Ez egy, az alperes kompetenciáját meghaladó építésügyi kérdés, mert az építésügyi hatósági engedély pótolható hatósági bizonyítvánnyal is. Nem felel meg az ítéletnek az a megjegyzése {[35] bekezdés} sem, hogy a terasz az árnyékoló szerkezet felrakásával a talaj feletti légtér megváltoztatását eredményezte. Már a 2022. január 18-i

tárgyaláson is említette: a Pest Megyei Kormányhivatal szerint az árnyékolóval fedett terasz nem építmény, nem épület. A NAV szerint az árnyékolóval fedett terasz nem építmény, nem épület. A Veszprém Megyei Kormányhivatal pedig visszavonta azt a határozatát, amelyben azt állapította meg, hogy az árnyékolóval fedett terasz építmény, épület. Így tehát csak az alperes és az elsőfokú bíróság az, aki azt mondja, hogy az árnyékolóval fedett terasz építmény és nem épület. A Kp. 78. § (2) bekezdése szerinti értékelés és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 300. § (1) bekezdése ismeretében szakkérdés és nem jogi mérlegelés körébe tartozik annak eldöntése, hogy a jelen perbeli létesítmény (az árnyékolóval fedett terasz) ingatlan vagy ingó, építménynek vagy épületnek minősül-e.

[26] Az ítélet [46] bekezdése szerint a fogalommeghatározás a jogalkotói akaratot jeleníti meg, ugyanakkor az ennek alapjául szolgáló körülmények (helyhez kötöttség, építési tevékenység, szerkezetek, anyagok) megállapítása is olyan kérdések, melyek különleges szakértelmet kívánnak és nem azt, hogy valaki pusztán fényképeket tanulmányozva hozzon döntést.

[27] Az ítélet [30] bekezdésével ellentétben a határozat rendelkező része nem felel meg az Ákr. 81. § (1) bekezdésében foglaltaknak, mivel utalást kellett volna arra tennie, hogy az építésügyi hatósági engedélyt a fedett terasz vonatkozásában kell a felperesnek bemutatnia és ezt nem a határozat indokolásából kell kikövetkeztetni.

[28] A keresetlevélben is hivatkozott felperes a tényállás tisztázatlanságára és arra, hogy az elsőfokú bíróságnak az alperest kellett volna köteleznie a tényállás valóságának bizonyítására. E helyett a bíróság nem tett mást, minthogy részben nem is a határozatról, hanem arról döntött, hogy ha a Veszprém Vármegyei Kormányhivatal a VE/51-ETDR/3313-12/2021 szám alatt meghozott határozatát nem vonta volna vissza, akkor a bíróság abban az ügyben – amely miatt a jelen ügyet felfüggesztette – milyen döntést hozott volna. A Kp. 79. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett volna tudnia bizonyítani, hogy az árnyékolóval fedett terasz építmény, épület és hogy a hatályos építési szabályok, szabályzatok miatt a létesítése építési engedélyhez kötött. Az érveknek pedig a határozatból is ki kell derülnie. Az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a fedett terasz egy épület. Ez is azt igazolja vissza, hogy itt műszaki szakkérdésekről van szó, melyek tisztázása esetén lehetett volna konzekvenciákat levonni.

[29] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte, mivel az a jogszabályoknak megfelelt, a jogerős ítélet a Kúria közzétett határozataitól jogkérdésben nem tért el. Álláspontja szerint ha történt is volna eljárási szabálysértés, az az ügy érdemi elbírálására nem hatott ki.

[30] A felperesnek a Kúria Kfv.VI.37.026/2018/9. számú határozatától való eltérésre hivatkozása, a „szerkezeteivel részben teret zár körül” fogalomkört kapcsán utalt a Kúria Kfv.II.37.913/2020/5. számú ítéletére, melyben a felülvizsgálati bíróság a jelen eljárás tárgyát is képező felépítményt építményként definiálta. Ez pedig ítélt dolognak minősül. A Kúria hivatkozott számú ítéletén túl a perbeli felépítmény építményi jellegét a Veszprém Megyei Kormányhivatal Építésügyi és Örökségvédelmi Főosztálya is megállapította VE/51-ETDR/3313-12/2021. számú határozatában. Előadta, hogy helytállóan hivatkozott a jogerős ítélet a Kúria Kfv.II.37.270/2017/4. számú precedensértékű határozatára is, mely szerint egy létesítmény építmény jellegének meghatározása nem szakkérdés.

[31] Előadta, hogy jogszerűen alkalmazta és a határozatában a Kúria Kfv.VI.37.026/2018/9. számú ítéletének megfelelően hivatkozta döntése alátámasztására a Korm.r. 27. § (1) bekezdését, abból levezetve a határozat szerinti jogkövetkezményeket és

hangsúlyozva, hogy a bezáratás ideiglenes volt és amennyiben felperes bemutatta volna az alperesi hatóság részére az építéshatósági engedélyt, a „egyéb1” megnevezésű vendéglátóipari egység azonnal újra nyithatott és zavartalanul működhetett volna. A hivatkozott kúriai döntésnek megfelelően a döntés részletes tárgyi indokolását is levezette.

A Kúria döntése és jogi indokai

[32] A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

[33] A jogerős ítélettel szemben jogszabálysértésre, vagy a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással van helye felülvizsgálatnak. A Kúria a jogerős ítéletet – a bizonyítás és vizsgálat hivatalbóli elrendelésének körén kívül – csak a felülvizsgálati kérelem, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretein belül vizsgálhatja felül [Kp. 115. § (2) bekezdése értelmében alkalmazandó Kp. 108.§ (1) bekezdése], az eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt [Kp. 120. § (5) bekezdése].

[34] Mivel a Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti körben fogadta be (Kfv.V.37.385/2024/2. számú végzés), a felülvizsgálati bíróság döntésének indokai is e keretek között maradnak. A felülvizsgálati kérelemben a felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti befogadási ok körében arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet eltér a Kúria Kfv.III.37.292/2015/4. számú és Kfv.VI.37.026/2018/9. számú ítéleteiben foglalt bírói gyakorlattól. A felülvizsgálati bíróság ezért azt vizsgálta, hogy a jogerős ítélet megfelel-e a fenti két kúriai döntésben megtestesülő bírói gyakorlatnak.

[35] A Kúria szerint a törvényszék nem követett el jogszabálysértést, amikor azt állapította meg, hogy az alperesi határozat részletes indokát adta a döntésének azt jogszabályi előírásokkal alátámasztva, ezért az megfelel az Ákr. 81. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek. Az alperes 2021. július 7. napján kelt 5/64-9/2021. számú határozata egyértelműen rögzíti, hogy az alperes a döntését a Korm.r. 27. § (1) bekezdése szerinti feltétel fennálltának hiányára tekintettel hozta meg, mivel megállapítást nyert, hogy a „tárgyi ingatlanon található építmény (zárt kialakítású vendégtér) építésügyi hatósági engedéllyel nem rendelkezik és ezzel kapcsolatban jelenleg építésrendészeti eljárás van folyamatban” (alperesi határozat második oldal 2. és 3. bekezdés). Ezért nem jogszabálysértő a törvényszék ítélete, amikor az Ákr. 81. § (1) bekezdésének megsértését kifogásoló kereseti érvelést illetően leszögezte {jogerős ítélet [50] bekezdés}, hogy az építésügyi hatósági engedély hiányának jogellenességét megalapozó jogszabályhelyet, vagyis a 312/2012 (XI. 8.) Korm. rendelet [Elj.r.] 17. § (1) bekezdését ugyan az alperes valóban nem idézte a határozatában, de ez önmagában nem teszi jogsértővé az alperesi határozatot, mert az indokolás levezeti, hogy az üzletként szolgáló épület esetében azért alkalmazandó a Korm.r. 27. § (1) bekezdése, mert az üzlet nem rendelkezik építésügyi hatósági engedéllyel. Az alperesi határozat a Korm.r. 27. § (1) bekezdésében foglaltakkal tehát alátámasztotta indokolását, a jogerős ítélet indokolása pedig a fentiekben hivatkozottak szerint e körben okszerű indokát adta annak, hogy a kereseti

hivatkozásokat miért találta a törvényszék alaptalannak. A felülvizsgálati kérelem tehát e körben alaptalan.

[36] A felülvizsgálati bíróság álláspontja szerint a jogerős ítélet nem tért el a Kúria Kfv.VI.37.026/2018/9. számú ítéletében foglaltaktól sem. A jogerős ítélet indokolása részletes jogi indokolást, jogi levezetést tartalmaz az építménynek, épületnek való minősítés kérdésében {[34]-[47] bekezdés}. A törvényszék indokolásában a Kúria Kfv.VI.37.026/2018/9. számú ítélete indokolásában foglaltak szerint értelmezte az épület Étv. 2. § 10. pontja szerinti, négy konjunktív feltételének érvényesülését az érintett építmény kapcsán, konkrétan levezetve az egyes feltételek jelen ügyben történt megvalósulását, valamint megjelölve azokat a bizonyítékokat, és azt a kúriai gyakorlatot, amelyre tekintettel megállapításait ítéletének indokolásában megtette {[41]-[43], [35]-[36] bekezdés}.

[37] Helyesen utalt az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában {[46] bekezdés} arra is, hogy az Étv. 2. §-ának fogalommeghatározásai egyértelműen megjelenítik a jogalkotói akaratot. A Kúria hivatkozott döntésében maga vizsgálta az ott érintett felépítmény vonatkozásában, hogy az az Étv. 2. § 10. pontjában foglaltak nyelvtani értelmezésének megfelel-e és fejtette ki, hogy nem szükséges teljesen zárt tér létrehozása ahhoz, hogy az építmény épület minősége megállapításra kerüljön, mivel a jogszabályi definícióban egyértelműen a „részben vagy egészben” kifejezés szerepel, ezért a részbeni térlezárás is elégséges a vonatkozó feltétel megvalósulásához. A felülvizsgálati bíróság utal arra, hogy a Kúria hivatkozott – Kfv.VI.37.026/2018/9. számú – ítéletében fényképfelvételek alapján állapította meg az ott érintett építmény épületminőségét, ezért a felülvizsgálati kérelem tévesen kifogásolta a törvényszék ítéletének indokolását {[35] bekezdés} a körben, amikor maga a becsatolt fényképfelvételekre is hivatkozva állapította meg, hogy a létesítmény megfeleltethető az építmény Étv. szerinti kritériumainak.

[38] Mindennek következtében a törvényszék ítélete nem tér el a Kúria Kfv.VI.37.026/2018/9. számú ítéletének [21] bekezdésében foglaltaktól, éppen hogy azzal összhangban vizsgálta és értelmezte az épület definíciójának Étv. 2. § 10. pontjában foglalt konjunktív feltételeit.

[39] Mindezek következtében a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem tért el a Kúria Kfv.III.37.292/2015/4. és Kfv.VI.37.026/2018/9. számú ítéleteiben megjelenő bírói gyakorlattól, ezért a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felperes felülvizsgálati kérelmében meghatározott okokból - a befogadott körben - nem jogszabálysértő, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[40] *Jogszerűen zárható be ideiglenesen a vendéglátóipari egység, ha az építési engedély nélkül létesített fémvázaz szerkezeti, sátozott, ponyvával lefedett épületben folytatja a tevékenységét.*

Záró rész

[41] A Kúria a felülvizsgálati kérelemről a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján irányadó Kp. 107. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

[42] A Kúria felülvizsgálati illeték viselésére vonatkozó rendelkezése az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés d) pontján, 50. § (1) bekezdésén és a Kp. 35. § (1) bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdésén és 102. § (1) bekezdésén alapul. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességére az Itv. 78. § (4) bekezdése az irányadó, az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint az adóazonosító számot közleményként fel kell tüntetni.

[43] A pervesztesség folytán a felperes köteles az alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére is a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdésére tekintettel, melynek összegét a Kúria az alperes felszámításával egyezően, a kifejtett munkával arányban állónak tekintve állapított meg a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése szerint.

[44] Az ítélettel szembeni felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2024. szeptember 18.

dr. Márton Gizella s.k.
Péter s.k.

a tanács elnöke
bíró

dr. Demjén Péter s.k.

előadó bíró

dr. Darák

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.
bíró

dr. Stefancsik Márta s.k.
bíró